

NR. 3, AN I (2012)
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
"SPIRU HARET" FOCȘANI

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Director prof. Livia Silvia Marcu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Mariana Șerbănoiu, profesor de geografie**

Redactor șef, Andreea Carst, cl. a XI-a B

Redactor, Alexandra Bătrînu, cl. a XI-a D

Redactor, Teodor Mocanu, cl. a XI-a

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

COLABORATORI

- **Lămița Șerban, profesor de istorie, Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Focșani, Jud. Vrancea – invitat**
- **Ionuț Manea, student, Facultatea de Filologie, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași - invitat**
- **Gabriela Arghirescu, profesor de educație artistică vizuală**
- **Dan Cândescu, profesor de limba engleză**
- **Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar**
- **Mioara Ghiu, profesor de limba franceză**
- **Stănel Ion, profesor de istorie**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

CUVÂNT ÎNAINTE

Cariatide

Mi-a plăcut adesea, discutând fie cu interlocutori imaginari, în timp ce peregrinam pe harta minții, fie cu interlocutori reali, să văd școala ca pe un imens și viu templu, iar pe noi, dascălii, ca pe niște devotate cariatide.

Ați privit vreodată cariatidele templelor grecești? Sunt convinsă că stârnesc oricui un sentiment de fascinație. Vin din timpuri îndepărtate, încărcate de mister și scrutează, fără umbră de oboseală, orizonturi întinse, întrezărind parcă destinul întregii omeniri.

Deși poartă pe cap, pe umeri povara întregului antablament, au o verticalitate impecabilă, o față senină, zâmbitoare, destinsă și distinsă. Cum să nu fii copleșit de admirație? Prin forța lor, au făcut să dăinuie aceste temple, mărturie a unor epoci demult apuse.

Privind însă la templul școlii românești din prezent, mă copleșește un amalgam de stări: confuzie și deprimare, nostalgie și amărăciune, revoltă și neputință... Am sentimentul că o forță a întunericului s-a încuibat în el și vrea, cu orice chip, cu orice preț, să-l năruie.

După ce a „lucrat” la erodarea temeliei, de ceva timp această forță s-a năpustit asupra cariatidelor. Cum era de așteptat, efectele

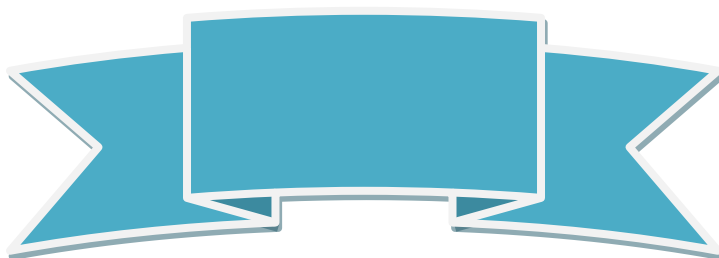

încep să fie vizibile. Unele cariatide sunt măcinate pe dinăuntru, altele pe dinafară. Pe ici, pe colo mai sunt câteva care au rezistat „intemperiilor”, dar mă întreb, inevitabil, cât va mai dura această rezistență?

Le văd cum privesc unele spre altele, când cu dorința însănătoșirii celor bolnave, când cu tristețea neputinței. Seninătatea frunții lor începe să se stingă. Bucuria, încrederea, forța, degajate cândva de chipurile lor, fac loc unor tot mai evidente crispări și oboseli, resimțite din cauza poverilor purtate pe umeri.

Totuși, din când în când, le scânteiază în ochi un licăr de speranță: poate va veni un nou Fidias, care să le redea măreția statuară. Oare va veni?

Prof. Elena Hrușcovschi

PAGINA INVITAȚILOR

Evoluție demografică și securitate alimentară în județul Putna (1859-1930)

Prof. Șerban Lămâița
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Focșani

Evoluția demografică a județului Putna, încercat de calamități și de război, a cunoscut o creștere continuă.

Analiza evoluției numerice a populației județului în perioada 1859-1930 a permis constatarea unei dinamici demografice echilibrate, fără fluctuații deosebite.

Dintr-un total de 104.156 suflete reprezentând populația totală a județului Putna la 1859, 88.115 suflete erau la sate și 16.041 suflete în târguri. Diferența era mare, de peste cinci ori. Din cei 88.115 cât reprezenta populația rurală, 81.684 erau cultivatori. Din acest total de 81.684 cultivatori de pământ, capi de familie erau 26.695, din care 23.259 erau bărbați și 3.436 femei. Fiecare familie țărănească cuprindea 3 sau 4 suflete.¹

La 1868 populația județului Putna era de 155.891 suflete, din care 16.041 locuitori în mediul urban și 139.850 locuitori în mediul rural.²

La 1872 creșterea era de 1,5 a populației în mediul rural, față de 1868, fiind de 135.510 suflete dintr-un total de 160.840 suflete. Plasa Răcăciuni avea 29.080 suflete, plasa Zăbrăuți- 35.680 suflete, plasa Vrancea- 26.125 suflete, plasa Gârlele- 22.275 suflete și plasa Biliești- 22.350 suflete.³

Pentru anul 1884, publicația locală “Vocea Putnei” prezenta statistica populației județului, la sate trăind 136.736 suflete.⁴

Cinci ani mai târziu, în publicația locală “Cavalu, foaia intereselor locale”, populația în mediul rural era de 104.737 locuitori.⁵

153.045 locuitori însemna populația totală a județului la 1896, din care 119.888 trăiau la sate⁶, cu 37 locuitori pe Km².⁷

Potrivit recensământului din 1899, populația județului era de 150.410 locuitori, 120.098 suflete fiind în sate.⁸

Pentru anul 1905, G. D. Scraba apela la datele din “Monitorul Oficial”, nr.111 din 13 august 1906. Populația rurală era de 129.281 suflete din care 30.162 capi de familie, repartizată în 79 comune.⁹

La 1912 trăiau 185.260 locuitori din care 33.548 locuitori în mediul urban și 151.713 locuitori în sate,¹⁰ proporția fiind de 18,1% față de 81,9%.

Perioada 1916-1919 a însemnat scăderea numărului populației în condițiile desfășurării războiului pe teritoriul județului.

În anul 1921 județul Putna avea un total de 296.000 locuitori.¹¹

Creșterea populației s-a realizat pe baza sporului natural, valoarea căruia era dată de raportul dintre cei doi componenți ai mișcării naturale-natalitatea și mortalitatea.

Datele poartă în ele multă relativitate, dar demonstrează o perioadă prosperă, o natalitate crescândă, excendent natural pozitiv, până la 1885. După 1886 se observă o fază de scădere a

populației, fenomen identificat la nivelul întregii țări.¹² Urmează apoi o fază de creștere, la 1912 sporul fiind ridicat cu 22,5 față de 1899, adică o creștere anuală de 1,73%.

În perioada războiului s-a înregistrat un ritm scăzut de creștere demografică, aceasta în condițiile în care războiul s-a desfășurat și în județul Putna, populația rurală suportând bombardamente, foamete, epidemii, lipsă de locuință, îngrijire medicală sau nevoită să plece în refugiu. Depopularea prin decese în rândul populației civile continuă și în 1918, autoritățile locale plângându-se că morții erau îngropați fără preoți, așa cum era prezentată situația în plasa Zăbrăuți.¹³

Abia în 1920¹⁴, situația demografică începea să capete un caracter de redresare, prin scăderea mortalității generale și creșterea natalității, astfel că în 1930 populația județului totaliza 194.105 locuitori, din care 147.880 în mediul rural și 46.228 în mediul urban.¹⁵

Până în 1893 recensământul avea un caracter pur financiar și privea numai capii de familie. Începând din 1897, istoria demografiei suferă un proces de biologizare, adică din pură statistică financiară, recensămintele privesc populația în general pe grupe de vârstă, pe sexe, natalitatea, mortalitatea, știutori de carte etc.

Primul recensământ biologizat în județul Putna a fost cel din 1899. Analiza recensemintelor duce la concluzia că populația județului era de tip progresiv, în plină creștere, cu o medie mai bună decât a țării întregi, deci populația tânără era mai numeroasă decât cea bătrână.

În ceea ce privește densitatea populației la nivelul plășilor, plasa de câmp Biliești avea o populație mai numeroasă, spre deosebire de plasa Vrancea, plasă de munte, unde populația era mai rară. Pentru mijlocul secolului al XIX-lea, densitatea populației în plasa Biliești era de 1853 suflete pe o „leghia”, în vreme ce în plasa Vrancea era de 687 suflete pe o „leghia”.¹⁶ Pe tot parcursul celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea s-a constatat o creștere a numărului populației în plășile Biliești și Răcăciuni.

Creșterea densității populației în plășile de câmpie era în strânsă legătură cu punerea în valoare cerealieră a câmpiei. Explozia demografică a avut un caracter cerealier.

Toate statisticile privind o populație rurală putneană în creștere reclamând un plus cantitativ, a implicat în primul rând asigurarea unui spațiu de locuire și hrană.

Creșterea producției și asigurarea disponibilităților alimentare au fost factori-cheie în acoperirea nevoilor de hrană.

Consumul alimentar în județul Putna a fost un fenomen complex determinat de : resursele și producția agroalimentară, accesibilitatea și punerea lor în valoare, gradul de dezvoltare a societății, tradițiile de consum, venitul și repartizarea lui.

Într-adevăr, ce poate fi mai necesar și în același timp mai banal decât hrana ? Și totuși, acest ritual însemna satisfacerea unei necesități vitale, fundamentale, care, tocmai pe considerentul că era cotidian, recurent, impunea eforturi pentru asigurarea ei.

Securitatea alimentară în acest județ era foarte fragilă în multe privințe, căci aceasta comporta necesitatea de a mări producția agroalimentară. Dar, principalul obstacol în calea creșterii producției cerealiere nu era incapacitatea pământului de a produce mai mult, ci starea de înapoiere a satului putnean, concretizată, între altele, printr-o lipsă a mijloacelor materiale și financiare, structuri învechite, constrângeri sociale, incultură și chiar interdicții religioase.

Foametea a reprezentat un fenomen frecvent în satele putnene, existând numeroase petiții și jalbe ale țăranilor către autorități.

La 1866 satele putnene au fost bătute de o foamete cumplită.¹⁷

Obsesia foamei se întâlnea oriunde în universul rural putnean. Poate nu cu aceeași intensitate ca în vremurile trecute, dar continua să fie prezentă chiar și în plin secol XIX. Cei mai mulți dintre țărani nu-și puteau asigura hrana, fapt ce îngrijora autoritățile.

La 5 martie 1882, prefectul de Putna adresa o telegramă ministrului de interne în care prezenta situația dificilă a satelor :“...se simte necesitatea de 667 kile și 6 baniți porumb pentru hrana locuitorilor lipsiți și 40 kile și 8 baniți pentru semănat”.¹⁸ La 5 aprilie 1882, locuitorii din Hăulișca adresau o petiție prefectului solicitând ajutor, căci le lipsea atât porumbul pentru semănat, cât și pentru hrană.¹⁹ Lipsa acută a porumbului pentru hrană, făcea ca odată primit, porumbul era dus imediat la moară și măcinat, nemaifiind suficient și pentru semănat. Astfel, primarul din Calieni raporta subprefectului plășii Biliești, la 9 iunie 1882, că locuitorii acestei comune au folosit tot porumbul primit ajutor doar pentru hrană și solicita alt porumb pentru semănat.²⁰

Și la 1894, lipsa porumbului se făcea simțită în satele putnene. În raportul subprefectului de Răcăciuni se arăta că mulți locuitori erau lipsiți de hrană.²¹ Însă, la 1894, plasa Vrancea era cea mai afectată de lipsa porumbului.²²

Flagelul foametei a fost vizibil și în anii războiului. Raportul notarului Toader Pâslaru din Vrâncioaia, înaintat plășii Vrancea, prezenta situația găsită în comună :“la întoarcere am găsit casele goale, recolta distrusă, iar tifosul exantematic a secerat 30% din localnici.”²³ Numeroase familii erau lipsite de mijloace de viață, așa cum prezenta situația și medicul veterinar al județului Putna, A. Popescu.²⁴

Foametea, înfricoșătoare și devastatoare, n-a fost eradicată, ci estompată. Subnutriția, pe de altă parte, a afectat populația rurală putneană, fiind o problemă greu de detectat sau rezolvat. Subnutriția era o condiție cronică, care unor medici li se părea gravă. Organismul țăranului putnean era expus subnutriției, cauzele fiind lipsa unor alimente, dar și incapacitatea funcțională de a mânca normal.²⁵

Carența sau policarența nutritivă(lipsa de proteine, lipide, glucide, vitamine etc) au dus la apariția unor boli cu caracter endemic sau epidemic.

Condamnat la o hrană excesiv vegetală și exclus maidică, fără prea multe proteine animale, redus cel mai adesea la mămăligă, bolile endemice erau indicatori ai mizeriei și ai unei alimentații regresive.²⁶

Note

1. Aurel P. Arbore, Populațiunea județului Putna la jumătatea veacului trecut după Ion Ionescu de la Brad, în “Milcovia”, Tip. Cartea Putnei, Focșani, an II, vol I, 1931, pp.8-15
2. Ion Ionescu de la Brad, Agricultura română din județul Putna, Imprimeria Statului, București, 1868, p.419
3. D. Frunzescu, Dicționarul topografic și statistic a lui României, Imprimeria Statului, București, 1872, pp.XXXIV-XXXVI
4. “Vocea Putnei”, Focșani, nr. 15 din 14 octombrie 1884, p.3
5. “Cavalu, foaea intereselor locale”, Focșani, nr. 26-27 din 27 octombrie 1889, p.2
6. Arhivele Naționale Istorice Centrale, Direcția Județeană Vrancea, Fond Prefectura Putna, dosar 14/1896, ff.5-6
7. C. Joromescu, I. Popa-Burcă, Harta agronomică a României, Imprimeria Statului, București, 1907, p.81
8. Arhivele Naționale Istorice Centrale, Direcția Județeană Vrancea, Fond Prefectura Putna, dosar. 25/1899, ff.172-178
9. G. D. Scraba, Starea socială a săteanului, Institutul de arte grafice “Carol Gobl”, București,

- p. 16
10. Monografia județului Putna, Tip. Cartea Putnei, Focșani, 1943, p.128
 11. Arhivele Nationale Istorice Centrale, Direcția Județeană Vrancea, Fond Prefectura Putna, dosar. 32/1920, f. 60
 12. R. Vasile, L'évolution démographique en Roumanie ou cours des trois dernières années du XIX-e siècle, "Revue Roumaine d'Histoire", XX, nr. 2-3, 1980, București, pp.333-352
 13. Arhivele Nationale Istorice Centrale, Direcția Județeană Vrancea, Fond Prefectura Putna, dosar 29/1919, f.23
 14. Ibidem, dosar 32/1920, f.336
 15. Enciclopedia României, vol II, București, 1938, p. 352
 16. Aurel P. Arbore, loc. cit., pp.8-15
 17. Arhivele Nationale Istorice Centrale, Direcția Județeană Vrancea, Fond Prefectura Putna, dosar 23/2866
 18. Ibidem, dosar 7/1882, f.55
 19. Ibidem, f.66
 20. Ibidem, f.268
 21. Ibidem, dosar 53/1894, f.36
 22. Ibidem, f. 78
 23. Ibidem, Fond Pretura Vrancea, dosar 4/1918
 24. Ibidem, Fond Prefectura Putna, dosar 9/1917, ff.333-357
 25. Gh. Proca, Gh. T. Kirileanu, Cercetări asupra hranei țăranului, București, 1907, p.18
 26. I. Antoniu, Cercetări asupra stărei țăranului român, Bârlad, 1881, p.5

Erasmusness

Am fost invitat de curând să dau glas amintirilor zugrăvite pe frontispiciul celor șase luni de experiență Erasmus, de către un ziar local. După ce m-am liniștit un pic și mi-am luat o clipă de răgaz, am fost invitat să re trăiesc tot ce mi s-a întâmplat.

Pentru început, a fost admiterea în sine, care, cu toate probele ei, avea să mă arunce într-o lumină nouă, o aventură și o experiență din care aveam numai de câștigat.

Toamna, venită ceva mai devreme, nu avea încă să-și numere bobocii, când eu păraseam deja aeroportul din București, cu destinația Frankfurt, pentru ca, mai apoi, să aterizez la Porto, locul unde aveam de învățat.

Orașul, așezat cochet pe coasta Atlanticului, avea să mă uimească încă de la început cu mireasma lui, cu arhitectura, cultura și mai ales cu istoria de peste o mie de ani.

Oamenii, cu ale lor obiceiuri, zbuciumuri, întâmplări cu simplitatea vestimentară și bogăția intelectuală, aveau să constituie, negreșit, o punte către o nouă cale de cunoaștere, o sursă de adevăr, înțelepciune și meditație.

Îmi amintesc că, la câteva zile de la sosirea mea, am fost poftit să iau parte la Întâlnirea Internațională a Studenților Erasmus, unde fiecare dintre noi trebuia să-și prezinte țara, numele și ce așteptări are de la perioada marcată. Diversitatea de opinii formulate, ineditul situației m-au făcut să mă deschid cu bucuria spre acest “ceva nou”, plăcut și necunoscut mie până atunci.

Cursurile aveau să vină, și ele, la câteva zile de la aterizare, șansă pentru un nou clash de cultură, civilizație și mentalitate. Deseori m-am întrebat ce îi face pe oamenii aceia să zâmbească atât de des, să-ți vorbească pe un ton cald, deschis și să te întâmpine de fiecare dată cu o voce bună. Asupra răspunsului, merită să reflectăm. Poate că e vorba, în ce ne privește, de neșansa de a ne fi născut

într-un teritoriu, deocamdată, lipsit de vizibilitate, de nevalorificarea adecvată a resurselor noastre, de meteahna istorică și...cine mai știe!

Întorcându-mă la experiența mea, țin să subliniez că am luat și eu contact cu acele clișee referitoare la propria-mi țară, clișee ce aveau să mă facă ori să zâmbesc, ori să suspin și să declar mocnit: “ Da, dom’le, dar avem și noi lucruri pline de taină, locuri frumoase, peisaje frapante, gândire occidentală.

Cu timpul, zilele aveau să curgă tot mai hotărât, relațiile de prietenie se coagulau, iar acțiunile mele reflectau o curiozitate pioasă față de ineditul care mă copleșea.

Am avut șansa să degust adevarate comori spirituale, să mă întrec în provocări cât mai antrenante, să caut, să călătoresc, să simt ceea ce, până mai ieri, îmi era dat să sorb numai din cărți.

Erasmus, cu siguranță, este o poveste frumoasă în istoria fiecărei vieți care o experimentează. Fiecare filă a fost o nouă aventură, fiecare rând, un nou început. Oameni veniți de pe patru continente, limbi vorbite în șase dialecte, totul s-a înfășurat și aglomerat sub mantaua cunoașterii, dând glas unui eu propriu care, negreșit, va duce cu el aceste impresii mai departe.

Ionuț Manea,

student la Facultatea de Filologie, Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” Iași,
absolvent al Liceului Pedagogic “Spiru Haret”, Focșani

PANĂ MĂIASTRĂ

Ce ne-aduce toamna

*Toamnă, tu ne-aduci
Multe fructe dulci,
Mere roșii și gustoase,
Pere galbene, zemoase.*

*Cristea Alessia
Clasa aII-a step by step,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”,
Înv. Fotin Alexandrina*

A sosit toamna!

*A venit acum și toamna,
S-au copt strugurii în vii,
Carele sunt mari și pline.
Urcă spre gospodării.*

*Peste tot, doar oameni harnici.
Roade-mbeșugate-adună,
Ajutându-se în muncă
Și cântând de voie bună.*

*Rusu Florentina
Clasa a II-a step by step
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”,
Înv. Fotin Alexandrina*

Eu sunt eu

*Persoana mea este a mea!
Te rog, nu mă mai judeca!
Tu crezi că cine sunt eu știi,
Dar până nu mă vei privi
În adâncul sufletului,
Nu mai spune nimănui
Cine sunt eu.*

*Așa e, eu nu sunt ca tine,
Dar știi tu totul despre mine?
Ce-ar fi să mai lași vorba rea,
Căci nu îmi place critica.
Dacă prieteni noi vom fi,
Numai atunci tu poți vorbi
Despre mine.*

*Ți-aș mulțumi de-ai asculta
Ș-ai înceta a mai păta
Persoana-mi cu rele culori
Care stârnesc ades fiori.
Eu, pân' la urmă, te-am iertat
Și îți mai dau un singur sfat:
Te vezi pe tine!*

*Andra Bianca Vășii
Clasa a VII-a
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani
Prof. coordonator Elena Hrușcovașchi*

Toamna

*Toamnă, toamnă, dragă toamnă
Tu ce apari ca o doamnă,
Îmbrăcată-n multe frunze
Colorate și căzânde.*

*Tu stingi căldura soarelui
Și-aduci șuierul vântului.
Alungi a verii plictiseală
Și ne aduci din nou la școală.*

*Tu, cu melancolia ta,
Îmi bați cu stropi de ploaie-n geam,
De mă cuprinde liniștea,
Ce mai demult n-o-nțelegeam.*

*Oana Busuioc
Clasa a VII-a
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani
Prof. coordonator Elena Hrușcova*

ODISEEA

*De ceva timp, nu am mai pus pixul pe foaie.
Am fost plecat să-mi răspund la întrebări:
Cine? Ce? Și, mai ales, de ce?
De ce ne aflăm noi în această lume?
De ce nu putem ieși curăți din acest labirint,
Care se repetă, din nou și din nou, până la infinit?*

*Deși urăsc ideea de resemnare,
Am abandonat căutarea pentru a mă întoarce în rai,
Adică în locul în care am un pix și o foaie.*

*Totuși, o întrebare mă macină tare
Și evident, momentan nu are rezolvare.
Ce ar fi dacă nu ar fi nimic?
Nici viață, nici univers, nici Dumnezeu... NIMIC!*

*Gândindu-mă la răspuns, frica îmi invadează sufletul
Și, speriat de necunoaștere, revin în lumea banală,
Realizând că noi trăim fără o destinație, anormal.
Trăim deoarece asta fac și alții
Fără a avea un scop bine stabilit.*

*Și asta se întâmplă demult...
De la începutul acestei nații.*

*Andrei Alexandrescu
Clasa a X-a D
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani*

Angel's choir

*You fly without wings
In this blue boundless place.
Oh, you, wonderful birds,
How many feelings full of grace!*

*You bring souls in the wind,
Like an animal you kiss frames.
In you are flying blue butterflies
Like in a dream, like our games.*

*Bring us a piece of heaven
To love each other more with time.
The hourglass will lose its sand,
We will kiss under the rain, in May, so fine.*

*When I'll have the courage to hold you,
Please tell me who I'm looking for
And I'll abandon your piano
For an angel's choir.*

*Ramona Năstase
Clasa a X-a D
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani*

Haiku

*Dansul lebedei
Farmecă lacurile-
Mirarea zilei*

*Florile zboară.
Copacii le caută,
Când e-nsingurat.*

*Glasul norilor,
Ploaia ce-ți cade-n palmă
Cată lumina.*

*Zbuciumul mării...
Lacrimă pe obrazul
Ultimului val.*

*Lacul întunecat
Oglindește iar luna
Ce cucerește abisul.*

*Aripile păsărilor,
Visele-n alb
Ale unui călător.*

*Ce bucurie!
Chipul de lemn nu cunoaște
Zâmbetul de sticlă.*

*Iuliana - Alexandra Cracea
Clasa a XII-a A
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani
Prof. coordonator Livia Silvia Marcu*

TRICOUL CU TREI MÂNECI

Se spune că într-o fabrică de îmbrăcăminte, o dată pe an, fiecare muncitor avea dreptul de a crea orice haină dorea și de a o modifica după bunul său plac. Așa a luat naștere Loop, tricoul cu trei mâneci. Două mâneci erau plasate lateral, ca la orice tricou, iar a treia mână era fixată în spate. Materialul din care era confecționat Loop avea o foarte bună calitate, iar cusăturile erau de o reală finețe.

Într-o zi, pe când Loop era mutat dintr-o cameră în alta, a auzit o conversație între două perechi de pantaloni, care-l priveau cu dispreț:

- Of, ce plină e fabrica de lucruri nefolositoare!
- Ai dreptate! Ce bine că mâine vor fi duse la groapa de gunoi!

Auzind discuția, Loop a simțit că i se sfâșie inima. Aștepta cu atâta speranță să fie dus și el într-un magazin și, acum, iată, era inclus printre rebuturile fabricii. Durerea i-a fost și mai mare a doua zi, când a fost aruncat în mașina de gunoi. Era atât de cufundat în amărăciune, încât abia a observat că ușa camionului nu era bine închisă. Fără să se gândească de două ori, a sărit afară. A alergat unde a văzut cu ochii și, pe înserat, s-a ascuns într-o pădure. A căzut frânt de oboseală și a dormit neîntrerupt până a doua zi, când s-a trezit zgâlțâit de Zimp, un hanorac, și de Rob, o pereche de pantaloni. Loop s-a ridicat speriat și i-a întrebat:

- Ce vreți de la mine?
- Nimic, stai liniștit, spuseră cei doi, vrem să vedem dacă ești bine.
- Da, sunt bine... Dar cât de bine pot fi, dacă nu sunt primit în niciun magazin?
- Nici tu? replică Zimp. Și noi suntem în aceeași situație.
- Voi de ce ați fost respinși?
- Pentru că suntem murdari și avem etichetele rupte. Parcă noi am fi de vină, spuse Zimp cu obidă.
- Păi, trebuie să facem ceva, spuse Loop.
- Dar ce putem face noi, trei haine uitate de lume? întrebă Rob.
- Când alergam spre această pădure, am văzut o spălătorie.
- Așa, și?
- Ne putem strecura înăuntru, unde o să fim curățiți și îngrijiți, spuse Loop.
- Ei, bine, Loop, dacă ăsta e planul tău, îl vom urma.

Înviorați și cu speranță, cei trei prieteni au pornit spre spălătorie. Cum au ajuns, s-au strecurat înăuntru și au rugat o mașină de spălat să-i primească. Mașina de spălat i-a întâmpinat cu bunăvoință, i-a curățat bine și, în plus, le-a spus că în ziua următoare ar trebui să sosească la spălătorie un camion, care să încarce marfa și să o ducă la magazine.

Ce bucurie nesperată! Cei trei prieteni au intrat, pe ascuns, într-o cutie și a doua zi au fost urcați în camion. În sfârșit, au ajuns la un mic magazin și au fost puși pe rafturi. Pentru Loop însă a urmat o nouă porție de amărăciune. În două zile, prietenii săi au fost cumpărați, în timp ce pe el nu l-a vrut nimeni. Celelalte mărfuri au început să rădă de el. Era prea mult. Începuse să regrete că a fugit din mașina de gunoi.

Cu disperare în suflet, Loop a fugit din magazin și a pornit iar unde a văzut cu ochii. S-a oprit sub un pod, ca să nu atragă atenția nimănui și, acolo, după ore de

frământări, a decis să caute un container de gunoi și să-și aștepte cu resemnare sfârșitul. Zis și făcut! S-a oprit la primul container și a intrat în el, așteptând mașina de gunoi. A aștepta o zi, a aștepta două zile... Mașina de gunoi nu-și făcea apariția.

- Doamne, își zise Loop, nici planul ăsta nu-mi reușește.

Ieși din container necăjit și o porni din nou la drum. Cum mergea fără vreo țintă, îi apără în cale o zână:

- Ce faci, Loop? Unde te duci?

- Cine ești? De unde îmi știi numele? întrebă Loop cu nedumerire și teamă.

- Vezi tu, Loop, eu te urmăresc de mult timp și trebuie să-ți spun că m-am impresionat cu calitățile tale. Ai acceptat să fii altfel decât semenii tăi, ai știut să găsești soluții când ai fost în impas și nu ai ezitat să întinzi o mână de ajutor prietenilor tăi. Ești o ființă cu totul deosebită.

- Ce mai contează? Oricum, mă duc la groapa de gunoi.

- De ce?

- Nimeni nu mă primește și nu mai am niciun prieten!

- Ei, bine, Loop, spuse zâna zâmbind, ți-am ieșit în cale pentru a te ajuta.

- De ce ai face asta? spuse Loop cu o umbră de neîncredere.

- Nu uita, Loop, zise zâna, în viață, cu ce măsură dai, cu aceea primești. Așa cum tu i-ai ajutat pe Zimp și pe Rob, așa te voi ajuta eu pe tine.

- Și cum ai putea să mă ajuti?

- Te voi prezenta unui domn, care îți va schimba destinul.

Nici n-a apucat Loop să se dezmeticească și, cât ai clipi, zâna a scos bagheta magică, a îndreptat-o înainte, ca pe o săgeată și și-au luat zborul. În următoarea secundă, s-au trezit în fața unei impunătoare case de modă. Zâna l-a luat de o mânecă și, intrând în clădire, l-a prezentat patronului, un celebru creator „haut-couture”. Acesta l-a privit pe Loop, l-a întors pe toate părțile și apoi, a spus cu satisfacție:

- Rămâi la mine și te voi face faimos.

Sufletul lui Loop s-a umplut de bucurie. În zilele următoare, patronul casei de modă a desfășurat o prezentare de modă, în care Loop a fost unul din modelele care au stârnit o adevărată senzație. Mai multe fabrici au preluat modelul său, iar Loop a fost foarte repede cumpărat de o tânără simpatică. Ajungând în noua lui casă, Loop s-a împrietenit cu celelalte haine și viața sa a luat un curs fericit. Era haina preferată a stăpânei sale, prietenii săi îl respectau, ce-și mai putea dori?

Chiar dacă a trecut timpul peste el și s-a cam deteriorat, Loop era fericit. Știa că în magazine se cumpărau tricouri făcute după modelul său, care s-a bucurat de mare succes și, cine știe, poate se mai bucură și astăzi.

Andrei Alexandrescu,

Clasa a X-a D

Liceul Pedagogic „Spiru Haret”

Focșani

Prof. coordonator Elena Hrușcova

Aniversarea scriitorilor vrânceni

-manifestare organizată la Biblioteca Județeană „Duliu Zamfirescu”

Biblioteca Județeană „Duliu Zamfirescu” este locul unde găsești nu numai cărțile care-ți încântă sufletul, ci și scriitorii care își oglindesc inima în ele. Iată că în acea frumoasă zi de 27 septembrie am avut ocazia să-i reîntâlnesc acolo.

O atmosferă caldă ne întâmpină la intrarea în bibliotecă. Deși nu putem ignora emoția de a citi textele și de a recita poeziile autorilor aniversați, (Alexandru Cucereanu, Gheorghe Neagu, George Costin) ne înarmăm cu optimism și curaj, apoi pășim pe rând în fața privirilor curioase. Poemele „Conjugarea pisicilor” și „Rosturi” mă ajută să intru oarecum în rol. Poezii pe care le iubesc și în care mă regăsesc. Găsesc că e mai ușor să reciți sau să citești textele care te impresionează, devin o parte din tine. aparțin, îți oferă iluzia opinia, iar toată lumea tăcere fără să te moment inedit care-mi bucură de fiecare dată.

Scriitura
Alexandru Cucereanu
faptul că nimic nu
spiritului artistic, care
exprime, să iasă la
toate mijloacele
gravura este genul
artă vizuală, nu pot să
interesată de cele spuse despre scriitorul care și-a îndeplinit visul copilăriei, anume acela de a desena.

Deși știi că nu-ți
că îți exprimi
te ascultă în
contrazică. E un
place și mă

domnului
mă convinge de
poate sta în calea
caută să se
suprafață prin
posibile. Cum
meu preferat de
nu fiu profund

Ascultând-o pe una dintre colegile mele citind, de fapt interpretând cu dăruire textul „Moșii” scris de George Costin, mă bucur de spectacolul vieții – privesc omul tăcut și introvertit ce se transformă brusc într-un actor iscusit, ieșind victorios din lupta cu valul emoțiilor.

Orice urmă de amor propriu exagerat se risipește atunci când Arta ți se dezvăluie în diverse moduri. Asta am simțit în acea zi, fațete ale frumosului manifestându-se în forță.

IULIANA-ALEXANDRA CRACEA
Clasa a XII-a A,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”
Profesor îndrumător LIVIA MARCU

ARMONII

Educația vizuală nonformală în Europa; noi direcții și obiective

Educația nonformală a devenit parte a discursurilor internaționale privind politicile educaționale spre sfârșitul anilor 1960, începutul lui 1970. Ea poate fi legată de conceptele de învățare pe tot parcursul vieții. Tight (1996) sugerează că, în ultimul timp, conceptul are de a face cu „extinderea educației și învățării pe tot parcursul vieții” către „educație, învățare și formare care are loc în afara instituțiilor de învățământ recunoscute.”

Artele vizuale sunt unele dintre cele mai grav afectate discipline din învățământul formal, acesta având în vedere puținele resurse de timp și atenție acordate în curriculum, în diferitele nivele ale educației din țările europene și nu numai.

Raportele, inclusiv Pisa, arată lipsa din sistemele de educație, a multor aspecte din acest domeniu, inclusiv includerea cererii de întoarcere „înapoi la bază”, în curriculum, a disciplinei educație artistică-vizuală.

Conferința Mondială privind Educația artistică (6-9 martie 2006, Lisabona, Portugalia) a avut ca rezultat „Foaia de parcurs pentru Arte- Educație”.

Astfel, dezvoltarea capacităților creative pentru secolul al XXI-lea a fixat obiectivele Educației artistice:

1.Susținerea drepturilor omului la educație și participare culturală

(art.22;26;27 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 29, 31 din Convenția cu privire la Drepturile Copilului).

Cultura și artele sunt componente esențiale ale unei educații globale care duce la deplina dezvoltare a individului.Prin urmare,educația artistică este un drept universal uman, pentru toți elevii, inclusiv pentru cei care adesea sunt excluși de la educație , cum ar fi imigranții, grupurile culturale minoritare, persoanele cu handicap.

2.Dezvoltarea capacităților creative individuale.

Oamenii au toți potențial creativ. Artele oferă un mediu și practică elevilor care sunt implicați activ în experiențe de creație.Cercetările au indicat faptul că introducând elevii în procesele artistice, acestea încorporează în timp, elemente din cultura proprie de educație, cultivă în fiecare copil un sens al creativității și inițiativei, imaginație fertilă, inteligență emoțională, capacitate critică de reflecție, sentimente de autonomie, libertate de gândire și acțiune.

Educația în și prin arte stimulează dezvoltarea cognitivă și modul în care copilul face față nevoilor societății în care trăiește.

Deoarece oferirea oportunităților egale pentru cultură și educație artistică tuturor oamenilor se constituie într-un obiectiv, educația artistică trebuie să fie o parte

obligatorie a programelor educaționale; fiind un proces pe termen lung, trebuie să se desfășoare sistematic, pe mai mulți ani de studiu.

Prin încurajarea dezvoltării emoționale, educația artistică poate aduce un echilibru perfect între dezvoltarea cognitivă și cea emoțională, prin urmare contribuie la sprijinirea unei culturi creative și inovatoare.

3. Îmbunătățirea calității formării

Învățarea în și prin intermediul artelor („Educația artistică” și „Arte în Educație”) poate spori cel puțin patru factori ai calității în educație : învățarea activă ; un curriculum local relevant care să capteze interesul și entuziasmul cursanților; respect și colaborare față de culturile locale și respectiv comunitățile locale; profesori bine pregătiți și motivați.

4. Promovarea exprimării diversității culturale

În multe țări , aspectele corporale și necorporale ale culturilor lor se pierd, deoarece acestea sunt evaluate în sistemul de învățământ sau nu sunt transmise ca valori generațiilor viitoare. Acolo, prin urmare este o nevoie clară de includere în sistemele de educație, a transmiterii expresiilor și cunoștințelor culturale. Acest lucru poate fi realizat prin educația artistic-vizuală sub aspectele ei formale și non-formale.

Documentul este conceput, sub aspectele sale practice, a fi menit să servească drept un **document de referință**, care să evidențieze modificările concrete și măsurile necesare pentru introducerea și promovarea educației artistice în învățământul formal și non-formal, precum și stabilirea unui cadru solid pentru viitor, în ceea ce privește deciziile și acțiunile în acest domeniu.

Practica, consolidarea capacităților și competențelor precum și formularea obiectivelor de dezvoltare pentru educația artistică, au fost principalele subiecte abordate și în **Conferința Mondială UNESCO privind Artele de la Seul** (Coreea de Sud , 25-28 mai 2010).

La această conferință au fost prezenți peste 2000 de participanți din peste o 100 de țări și 20 de miniștri ai culturii din Europa, Asia și America.

A fost adoptată **„Foaia de parcurs pentru Educația artistică”** (rezultat al Conferinței Mondiale din 2006 de la Lisabona) formulându-se pentru următoarea perioadă **noi obiective de dezvoltare**:

- educația artistică să devină fundament al unui cognitiv echilibrat, al dezvoltării emoționale, estetice și sociale a copiilor și tinerilor;
- consolidarea educației artistice, inclusiv promovarea unor experiențe în arte și în colaborarea cu artiști în cadrul învățământului formal și non-formal;
- promovarea și stimularea învățării continue în , despre și prin educația artistică;
- susținerea și consolidarea rolului educației artistice în promovarea responsabilităților sociale, coeziunii sociale, diversității culturale și dialogului intercultural;
- dezvoltarea parteneriatelor între diversele arte , între diferitele sectoare interesate de la cultură la industrie;

- stimularea dialogului și a schimburilor între teorie, cercetare și practică în educația artistică.

Multe din aceste obiective au devenit recomandări pe AGENDA EUROPEANĂ PENTRU CULTURĂ, în iunie 2010.

Raportul final al Agendei Europene* întărește faptul că educația prin cultură și artă are în vedere complementaritatea și interdependența a trei abordări:

-**Relația directă cu lucrările de artă** (prin spectacole, expoziții, concerte, lectură, etc.) atât prin cunoașterea valorilor contemporane cât și prin cele care aparțin deja patrimoniului local și universal.

-**Abordarea analitică, cognitivă, a lucrărilor de artă** (prin studierea istoriei artelor și înțelegerea dimensiunilor acestora în context cultural și social).

-**Introducerea în practicile artistice în contexte adecvate.**

Punerea în aplicare a sinergiilor între cultură și educație depinde de o

consolidare a educației artistice și culturale atât în educație formală cât și în cea non – formală și informală, și reprezintă recunoașterea dreptului la educație pe tot parcursul vieții.

*Google–European Agenda for Culture-European Commission;

-www.unesco.org/culture/lea-Conferința Mondială privind educația artistică-Lisabona -2006

Prof. Gabriela Arghirescu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

Sfinții – modelul vieții creștine

Sfinții sunt oameni care au dus o viață bineplăcută lui Dumnezeu, adorându-L în orice moment al vieții și luptând zi de zi cu păcatele. Pentru noi creștinii, sfinții reprezintă modele de viață desăvârșită la care trebuie să ne raportăm.

După cum bine știm din istoria Sfintei noastre Biserici, sfinții din vechime

erau chinuiți și prizoniți pentru faptul că erau creștini. La momentul actual, Slavă Bunului Dumnezeu, putem să ne mărturisim credința, dar din nefericire nu mai există evlavie, nădejde, rugăciune... Astăzi, suntem preocupați în mai multă măsură pentru grijile lumești și materiale și uităm cu desăvârșire de lumea spirituală. Revenind la chinurile inimaginabile nouă de îndurat în contemporaneitate, nu am putea explica cum de au putut face față greutăților și presiunii în acele condiții precare. Dragostea i-a întărit, rugăciunea i-a făcut mai puternici sufletește iar speranța nu i-a determinat să renunțe niciodată. Dumnezeu a fost mereu cu ei! Arsenie Boca spunea odată: „Și mulți îl urmează pe Iisus până la Muntele Fericiilor, dar foarte puțini îl urmează până la Golgota, până sus pe cruce.”

Acești oameni au ajuns la sfințenie prin harul Duhului Sfânt dar și prin dorința acestora de a fi aproape de Dumnezeu. Sfințenia mai este denumită și starea de desăvârșire și neprihănire a omului și se poate dobândi de către un credincios care duce o viață dedicată întru totul Domnului, slăvindu-L și preamărindu-L în tot ceasul. Nu putem afirma faptul că sfințenia are o limită sau că este delimitată în vreun fel; știm doar că așa cum mila lui Dumnezeu este nemărginită pentru făptura mâinilor Sale, la fel și sfințenia presupune cât mai multe fapte de curățire a ființei umane de către păcate, dar în același timp, prin respectarea și îndeplinirea poruncilor dumnezeiești. Emil Cioran definea sfințenia ca fiind cel mai înalt grad de activitate la care putem ajunge fără mijloacele vitalității; așadar doar prin desăvârșire te poți numi sfânt. Foarte important este să nu ne comportăm asemenea unor “oameni fără rațiune” care execută anumite reguli. Să nu ne înșelăm! Desăvârșirea nu înseamnă numai să fac bine, să merg la biserică, să-mi ajut aproapele sau în general fapte legate de domeniul palpabil

sau material. Acestea trebuie pornite din inimă, în mod voluntar bineînțeles, care să ducă până la jertfirea de sine.

Duhul Sfânt este Sfințitorul și dătătorul de har divin, fără de care sfințirea nu ar fi posibilă. În opinia mea, cea de-a Treia Persoană a Sfintei Treimi poate fi considerată pentru viața creștinului care accede către desăvârșire, asemenea aerului pentru toate viețuitoarele. Fără El, nu putem să înaintăm pe calea cea strâmtă a mântuirii.

Un veritabil model creștin îl reprezintă Sfânta Cuvioasă Parascheva. Ea se bucură veșnic de dulceața Împărăției lui Dumnezeu datorită faptelor sale de milostenie. Sfântul Duh a întărit-o pentru a ne oferi și nouă pilda demnă de urmat. Candoarea de care a dat dovadă pe tot parcursul vieții a ridicat-o în ceata dreptilor lui Dumnezeu, pentru nevoința depusă pe pământ, cu nădejde în milostivirea Sa.

Așadar, iubiți creștini, luați exemplul sfinților spre a vă lumina mintea și inima și de a năzui cu tot sufletul către Sfânta Treime. Amin.

Robert Voicu
Clasa a X-a B
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani
Profesor coordonator, Nicoleta Stanciu

HISTORIA MAGISTRA VITAE

CALENDAR ISTORIC

S-A PETRECUT ÎN SEPTEMBRIE

2 septembrie 31 î.Hr.

Se desfășoară bătălia de la Actium, între Octavian și Marc Antoniu.

Victoria lui Octavian marchează sfârșitul republicii romane, deschizând calea politicii imperiale.

S-A PETRECUT ÎN OCTOMBRIE

27 octombrie 312

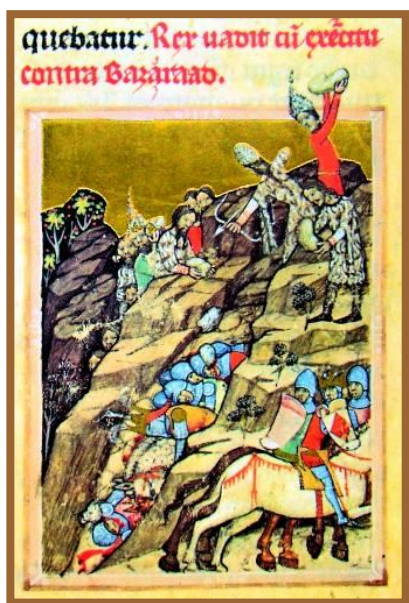

În bătălia de la Podul Milvius, Constantin cel Mare obține victoria împotriva lui Maxențiu.

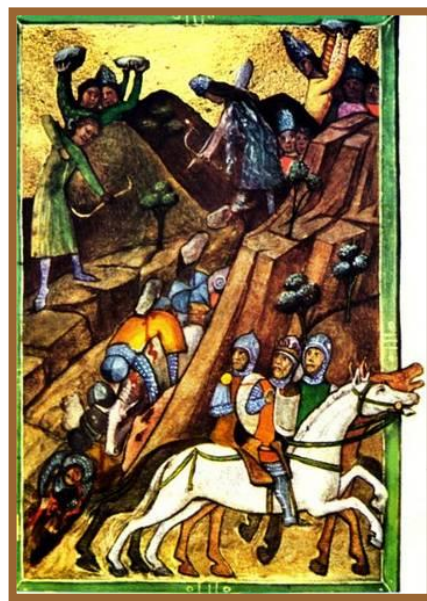
Eusebiu din Cezareea susține că, înaintea acestei bătălii, după rugăciunea efectuată, lui Constantin i s-a arătat pe cer o cruce sub care era scris mesajul: “In hoc signum, vinctes”.

S-A PETRECUT ÎN NOIEMBRIE

9-12 noiembrie 1330

Se desfășoară
bătălia de la Posada,
încheiată cu victoria
lui Basarab I,
domn al Țării Românești,
împotriva regelui
Ungariei,
Carol Robert de Anjou.
Victoria obținută de
Basarab I
marchează încetarea
raporturilor sale de
vasalitate
cu coroana maghiară.

Prof. Elena Hrușcovschi
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

Primii consuli ai Rusiei în Principatele Române

Necesitatea promovării intereselor marilor puteri europene în Moldova și Țara Românească le-au determinat să trimită reprezentanți diplomatici la București și lași spre sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Rusia aflată în concurență cu Austria pentru a controla teritoriile balcanice ale Imperiului Otoman a decis că ar fi foarte util să aibă în capitalele țărilor românești reprezentanți care să-i informeze despre evoluțiile din aceste teritorii și să-i reprezinte pe supușii ruși aflați acolo.

Primii consuli ai Rusiei au fost Laskarev Serghei Lazarevici și Severin Ivan Ivanovici.

Laskarev (Laș cariov) Serghei Lazarevici se născuse în 1739, găsindu-și sfârșitul la 6 octombrie 1814 la Vitebsk în Rusia, azi Belarus. Diplomat și general de origine georgiană. Stabilit în Rusia la Astrahan (1756), absolvent al Colegiului studentesc pentru afaceri străine (1762) își începe cariera diplomatică în calitate de dragoman la Constantinopol pe lângă rezidentul rus, apoi transferat consul la Sinope și apoi la consulatul Rusiei din Baccisarai (Crimeea) (noiembrie 1782).

A fost consul general al Rusiei în Principatele Române în perioada februarie - noiembrie 1782). Ascendental dobândit de Rusia în evoluția Problemei orientale, după pacea de la Kuciuk-Kainargi (1774) a impus și instalarea de consuli ruși în Imperiul Otoman, acolo unde interesele sale politice sau economice o impuneau. Urmărind cu tenacitate obiectivele politicii sale orientale, între care și crearea unui regat „independent” al Daciei, Ecaterina a II-a a emis la 20 februarie 1780 un ukaz prin care numea un consul general în Moldova, Țara Românească și „Basarabia” (Bugeac), cu reședința în București, în persoana lui Laskarev. Această numire putea impulsiona propaganda și influența Rusiei asupra unei părți a boierimii, dar și a populației în general.

Pentru a evita asemenea evoluții, Poarta a propus ca reședința consulului Laskarev să fie fixată la Silistra sau Ismail. În ciuda acestei opoziții și datorită situației militare, la 1 decembrie 1780, Rusia a obținut recunoașterea oficială în calitate de consul general al Rusiei în Principatele Române. Deși Poarta a apelat la serviciile ambasadorului Franței la Istanbul pentru a determina Rusia să accepte fixarea reședinței consulului rus la Silistra, a fost constrânsă să cedeze și să accepte, la 24 decembrie 1781, reședința lui Laskarev la București. Deși Poarta i-a

solicitat trimisului extraordinar al Rusiei la Istanbul ca noul consul să nu se implice în problemele politice ale Principatelor, acesta avea ca misiune din partea

autorităților ruse furnizarea de informații cu caracter militar și politic. Cu aceste obiective, a sosit la București la începutul lunii februarie 1782 și a rămas în funcție până la 19 noiembrie 1782. Misiunea sa de incitare a românilor împotriva Porții a avut efecte în rândurile populației Principatelor. Constantin Moruzi, domn al Moldovei (1777-1782), și-a încheiat domnia în iunie 1782, în urma plângerilor adresate Porții de către consulul rus care reclamase faptul că nu a fost primit cum se cuvine de către acesta. Temerile demnitarilor otomani legate de influența pe care acest consul o va avea asupra boierilor, care „și așa sunt neascultători din fire și nu vor mai ști ai cui supuși sunt”, s-au adevărat destul de repede, prin descoperirea de către autorități a unei societăți secrete din care făceau parte domnitorul Moldovei, Alexandru Mavrocordat (1782-1785) și o parte din boieri, care, ulterior, au primit protecție în Rusia. Laskarev revine în Principate în cursul războiului ruso-austro-turc (1787-1791), primind funcția de președinte al Divanului Moldovei (1789), dar și cu ocazia încheierii Păcii de la Iași (31 decembrie 1791/9 ianuarie 1792), unde a făcut parte din delegația țării sale. A fost desemnat ca plenipotențiar la tratativele de pace cu turcii încheiate cu armistițiul de la Slobozia (12/24 august 1807). Nicolae Iorga îl descria astfel: „Era un fel de pitic monstruos, cu înfățișare de lapon, veșnic în mișcare, cu vorba îndrăznească și spiritul intrigant și întreprinzător, prefăcut și lăudăros [...]. Îi trata pe boieri ca pe niște câini, pretindea să asiste la ședințele Divanului și făcea pe voievod să simtă că acest vecin este de fapt un stăpân.”(Documente Hurmuzaki, vol. IX, partea II, p. 123).

Severin Ivan Ivanovici se născuse în 1751, decedând pe 3 martie 1799, la Iași. A fost al doilea consul al Rusiei în Principatele Române în perioada (februarie 1783-august 1787; iulie 1792- martie 1799). L-a înlocuit pe primul consul rus în Principatele Române, Serghei Lazarevici Laskarev (noiembrie 1782), preluându-și postul abia la 14 februarie 1783. Continuarea misiunii predecesorului său i-a fost întreruptă temporar de izbucnirea războiului austro-ruso-turc (1787-92), în luna august 1787. Prin firmanul adresat la 17 august 1787 de sultanul Abdul Hamid I (1774-1789), domnului Moldovei, Alexandru Ipsilanti (1786-1788), i se atrăgea atenția că, din cauza războiului prezența consulilor ruși nu mai putea fi tolerată, dar expulzarea nu trebuia să afecteze, în vreun fel oarecare, persoana, demnitatea sau bunurile acestuia. După încheierea Păcii de la Iași (1792), însărcinatul cu afaceri al Rusiei la Istanbul, A.S. Hvostov, a solicitat Porții reînnoirea mandatului lui Severin de consul general în Țara Românească, Moldova și Bugeac, cu beneficiul tuturor imunităților decurgând din această calitate. A fost cerută, în mod expres, libera deplasare în scopuri comerciale, pentru el și însoțitorii săi, fără vreo aprobare prealabilă din partea domnului în cuprinsul celor trei provincii pentru care era acreditat. Firmanul sultanului Selim III (1789-1807) din 1/12 iulie 1792, adresat autorităților otomane din Silistra, Bender și Bugeac, precum și domnilor Moldovei și Țării Românești, Alexandru Moruzi (1792-1793; 1802-1807) și, respectiv, Mihail Șuțu (1793-1795), prin care li se cerea să respecte rangul de

consul general și toate atributele acestuia și nu făcea nici o referire la regimul deplasărilor peste hotarele Principatelor. Reședința consulului rus era stabilită la Iași. Reîntors în Principate, nu a respectat însă întru totul regimul consular, cel puțin în cazul domnitorului Moldovei, Alexandru Moruzi, care intervenise în expulzarea din Moldova a mitropolitului Gavriil Bănulescu-Bodoni, impus de Rusia. Faptul a deranjat în așa măsură cercurile imperiale ruse încât au cerut imperios Porții Otomane depunerea domnului. La rândul său, desigur din ordinul însărcinatului cu afaceri din Istanbul, Severin a refuzat să-i prezinte firmanul de numire a sa în calitate de consul general al Rusiei. În plus, a adoptat o atitudine provocatoare față de autoritățile moldovene, căutând cu orice preț pretexte pentru declanșarea unui conflict care să justifice demersurile în vederea depunerii domnului, devenit persona non grata pentru Sankt Petersburg. În final, Alexandru Moruzi nu a fost depus, ci mutat ca domn în Țara Românească (1793-

1796). Severin a fost mandatat să împiedice pe orice cale colaborarea polono-otomano-română împotriva Rusiei; o misiune de care consulul general s-a achitat cu conștiinciozitate până la decesul său (1799), dar nu întotdeauna și cu rezultatele scontate.

Rusia a continuat să trimită reprezentanți diplomatici și în secolele următoare, aceștia având aceeași atitudine arogantă și de amestec în treburile interne ale Țărilor Române.

Bibliografie:

*** *Călători străini despre Țările Române în sec. al XIX-lea*. Serie nouă. Vol.I-III, coordonatorul colecției P. Cernovodeanu, coordonatorul volumelor Daniela Bușă, Ed. Academiei Române, București, 2003, 2004, 2006.

Documente Hurmuzaki, vol. IX, partea II, 1751-1796, Stabilimentul Grafic I.V. Socecu, București, 1899.

Istoria românilor, vol. VI-VII, Academia Română, Editura Enciclopedică, București, 2001-2003.

Prof. Ion Stănel,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

PHYSIS

Tornada de foc, fenomen meteo extrem de rar

Un fenomen extrem de rar a fost surprins în Australia de regizorul Chris Tangey, care se afla pe un câmp din orașul Alice Springs pe 18 septembrie 2012. Bărbatul căuta diferite locuri în vederea realizării unui nou film. La 300 de metri de zona pe care o inspecta, o spirală de foc s-a format în timpul unui incendiu de vegetație, transformându-se într-o adevărată tornadă.

„Era o zi extrem de liniștită, iar dintr-o dată un om a început să țipe și când m-am întors, am văzut o tornadă de foc înaltă de 30 de metri, la aproape un sfert de kilometru distanță. Am

rămas șocat. Nu am mai văzut sau auzit de așa ceva în 23 de ani de carieră,"a povestit Chris Tangey pentru Huffington Post.

Tornada de foc este impropriu numită așa, conform profesorului de științe atmosferice de la Universitatea Cornell, Mark Wysocki. Este vorba de fapt despre o spirală de foc, denumită și „focul diavolului”, care se formează atunci când o coloană de aer cald intră în contact cu un foc de la nivelul solului. Focul se ridică într-o coloană, ca un vortex

și în timp ce prinde viteză de rotație mai mare, se subțiază în diametru. În mod normal o coloană poate ajunge până la 30 de metri înălțime și dispare într-un minut sau două de la formare. Tanger spune că fenomenul meteo a fost extrem de spectaculos și că a durat în jur de 40 de minute. Din cauza faptului că

astfel de fenomene sunt rare și se formează departe, în păduri sau deșert, puține dintre ele au fost vreodată filmate și nu se știe mult despre pagubele pe care le pot provoca.

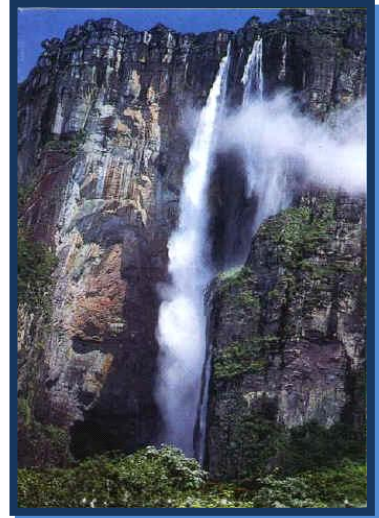
E suficient însă, să știm că un astfel de fenomen, care a avut loc în Japonia, în 1923, a ucis 38.000 de oameni în 15 minute.

Prof. Mariana Șerbănoiu
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

Angel Falls

Most people know that Niagara is the biggest waterfall in the world with a height of 51 meters, but actually the greatest waterfall is Angel Falls, which has a 979 meters height.

Located in Rio Caroni, Canaima National Park, Venezuela, a wild, beautiful place, waterfall Angel is less famous than the other waterfalls of the world. This wonderful phenomenon of nature is named by James Crawford Angel, the pilot who discovered it at the beginning of the 20th century (in 1936). The Angel Falls is known by the locals as well as "Kerepakupai Meru"

which in indigenous language means "The waterfall of the deepest place" the waterfall is so high that before getting on the ground, a big part of water evaporates.

A trip towards the angel falls can be as great as the waterfalls itself. walking through the jungle, you can have a unique view of Venezuelan flora and fauna. If you're lucky and the water flow is mild enough, you can swim in the small pool that forms below the falls.

When Jimmy died in a plane crash in 1956, his ashes were thrown above the falls that bears his name.

Mihaela Sava
Clasa a X-a D
Liceul Pedagogic "Spiru Haret"
Focșani

EX CATHEDRA

Munca independentă - o metodă eficientă în însușirea cunoștințelor

Oricât de calificat ar fi ajutorul primit de copil din partea învățătorului, fără muncă intelectuală personală, dezvoltarea lui nu se realizează complet sub toate aspectele. Observațiile și cercetările efectuate până în prezent demonstrează superioritatea aspectului formativ, realizat prin muncă individuală și sistematică. Desigur, fără ajutor, elevul nu poate să-și însușească rapid și fără erori experiențe de viață. Dar acest ajutor, când devine total și prelungit pe întreg parcursul școlarității, îl scutește pe acesta de efort, având consecințe directe asupra dezvoltării gândirii și formării obișnuinței de a dobândi cunoștințe fără sprijin.

Formarea deprinderilor și obișnuințelor de studiu constituie o muncă educativă de durată. De la învățarea temelor, din primele zile de școală, la munca personală și sistematică de însușire și acumulare de noi cunoștințe, este un drum lung, știind faptul că elevii de astăzi cu greu se pot concentra la lecții.

La școală, învățarea are loc în conformitate cu planificarea ei, prin materialul didactic ilustrativ și adecvat, condițiile generale de confort psihic și motivațional fiind asigurate de învățător.

Conținutul învățării și ritmul ei sunt impuse de ritmul și tempo-ul dat de învățător și, în general, acesta este alert. Există și o antrenare a celei mai mari părți din elevi în acest ritm. În genere, învățătorul observă copiii pasivi și îi stimulează în mod special, ceea ce îi antrenează adesea și pe aceștia în procesul de învățare în clasă.

În momentele de muncă independentă din timpul orelor, li se dă elevilor de rezolvat o problemă. În astfel de situații, ei sunt influențați de atmosfera de lucru, de spiritul competițional al activității solicitate.

Deja școlarii din clasa a II-a inventariază rapid cât a scris colegul din banca alăturată, cel din spate, sau altul pe care-l pot observa și țin cont de aceste observații. Totuși, în activitățile independente de acest gen, randamentul se modifică, acesta fiind mai lent, decât cel ce se manifestă când se lucrează cu întreaga clasă în ritmul impus de învățător.

Lăsat să lucreze independent, scolarul mic este acaparat de numeroase probleme perceptivă. De exemplu: stiloul nu mai are cerneală, nu găsește creionul etc. La nivelul clasei a II-a, la dictare, randamentul este mai bun decât la alte teme, numărul greșelilor fiind redus. În timpul dictării, ritmul impus de către învățător se adaptează la viteza medie a elevilor, care nu este întotdeauna cel dorit de învățător.

Învățarea acasă (independentă) constituie o problemă de mare importanță și foarte complicată. Acasă, tentațiile și senzația libertății sunt foarte mari. De aceea, în general, în clasa I, elevul trebuie supravegheat și antrenat în efectuarea temelor. Desigur, acest fapt depinde de programul de lucru al părinților, eventual al bunicilor, fraților etc. În clasa I un text, ce se efectuează la școală în 10 minute, acasă unor copii le ia 30 minute sau mai mult.

Elevii din clasa a II-a sunt puțin mai obișnușiți cu efectuarea temelor, dar și acestora le trebuie ceva mai mult timp acasă, decât ar efectua aceeași temă în clasă. În ceea ce privește calitatea, adeseori temele efectuate acasă sunt mai îngrijite și corecte.

Elevii din clasa a III-a sunt mai expeditivi și mai pregătiți în rezolvarea temelor. De obicei, din discuțiile cu ei, am înțeles că întâi își fac temele scrise, imediat ce se întorc de la școală, apoi mănâncă, se odihnesc, se joacă și abia mai târziu își fac restul lecțiilor (memorări, povestiri etc). Randamentul este mai bun acasă. Această inversiune se întâlnește și la elevii clasei a IV-a. La școală, acești elevi devin mai agitați, mai grăbiți și mai nervoși. Curba efectuării lecțiilor acasă și la școală pune în evidență creșterea capacităților implicate în activitatea de efectuare a lecțiilor scrise.

În ceea ce privește învățarea orală, elevii vin, în general, cu lecția învățată, înțeleasă de la școală. Activitatea de repetare, sistematizare, consolidare și relatare a lecției revine învățării acasă. Există copii care știu lecția acasă, pot să o repete, dar a doua zi nu o spun cu siguranță și relaxat, și fac impresia că nu au învățat suficient acasă.

Se poate întâmpla și faptul ca elevi foarte buni să cunoască bine lecția, dar să manifeste nesiguranță, datorită unor asociații suplimentare care strică ordinea relatărilor curente. Dificultățile cele mai mari în învățarea la școală și acasă constau în lipsa de repere a nivelului de învățare, în autocontrolul slab al inteligenței copiilor. De aceea, controlul permanent, activ, constituie un reper important pentru copii și pentru părinți.

Procesul învățării poate fi stânjenit în caz de defecte senzoriale (discretă surditate, vedere , vorbire , oboseală). Are importanță pentru învățare și confortul familial, armonia din familie etc.

Există numeroase categorii de elevi care fac progrese foarte mari și permanente, chiar dacă lecțiile sunt din ce în ce mai ample, dificile și complexe. Există elevi foarte buni care au un foarte bun randament de învățare, sunt activi, participativi la lecțiile din clasă, alții sunt mai reținuți, în schimb răspund întotdeauna foarte bine, atunci când sunt întrebați și-și fac lecțiile rapid și corect.

Există o a doua categorie, aceea a elevilor buni. Dintre aceștia unii sunt nesiguri, alții neatenți și distrați în clasă, cu interese modeste, iar alții sunt dominați de o timiditate excesivă. Există și elevi foarte muncitori și sânguincioși. Aceștia fac mari progrese.

În sfârșit, sunt și elevi foarte slabi. Aceștia își construiesc strategii pentru a nu fi ascultați (am uitat cartea, caietul acasă, am uitat să scriu, să învăț, întârzie) manifestând deseori lipsă de deprinderi și capacități de învățare. Aceștia trebuie ajutați și controlați atât la școală de învățător cât și acasă, de părinți, bunici. Elevul de astăzi este captat de foarte multe lucruri și îndepărtat de la activitatea de învățare zilnică.

Învățătorul, părinții trebuie să procedeze în așa fel încât să-l facă pe copil să înțeleagă că la vârsta lui nu există activitate mai frumoasă și mai nobile decât învățătura.

Bibliografie:

1. Dumitru, Stoica - Psihopedagogie școlară, Craiova, Scrisul românesc, 1982
2. Roco, Mihaela – Creativitate și inteligență emoțională, Iași, Editura Polirom, 2001
3. Ursula, Șchiopu, Viorica, Pișcoi – Psihologia generală și a copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București

Prof. Alexandrina Fotin
Liceul Pedagogic „Spiru Haret,,
Focșani

COMMENT PRÉSENTER UNE OPINION

L'évaluation des compétences linguistiques, conformément au cadre européen commun de référence pour les langues: apprendre, enseigner, évaluer, publié aux Editions Didier en 2001 est centrée sur le degré d'indépendance acquis par l'apprenant qui lui permet d'argumenter pour défendre son opinion, développer son point de vue et négocier.

Si l'on pense à la production écrite où le candidat doit rédiger une prise de position argumentée (contribution à un débat, lettre formelle, article) ou à la production orale où il doit défendre un point de vue à partir d'un court document déclencheur, il est évident que la manière de présenter son opinion se réjouit d'une importance incontestable. C'est pourquoi je vous propose une concise approche de ce problème didactique, à partir des objectifs clairs et des méthodes adéquates et jusqu'aux techniques à utiliser.

1. OBJECTIF: Présenter sa propre opinion

MÉTHODE: Revendiquer clairement "la paternité" de l'idée.

TECHNIQUES: * Utiliser le pronom **je**, ou bien **nous**, mais il faut savoir que **nous** marque une certaine modestie.

* Choisir les tournures: **après mon avis, pour ma part, quant à moi** etc.

* À éviter: la répétition de: **je pense que, . . . j'estime que. . .**

2. OBJECTIF: Présenter sa propre opinion et lui donner une portée générale.

MÉTHODE: Il est possible de ne pas spécifier l'origine du point de vue.

TECHNIQUES: * Recourir à une tournure impersonnelle **il semble que, il paraît que.**

* Utiliser le pronom **on** (**On souligne le plus souvent . . .**)

* Trouver une formule frappante (Ex. **Il n'y a rien d'étonnant**)

3. OBJECTIF: Reprendre une opinion à son compte.

MÉTHODE: Réutiliser et citer l'opinion ou le lieu commun.

Exemple: **a beau maintenir ce qui vient de loin . . .**

TECHNIQUES: * Ne pas citer l'origine du point de vue, utiliser le **on** ainsi

qu'une tournure impersonnelle .

 4. OBJECTIF: Présenter une opinion.

MÉTHODE: Rendre compte fidèlement de l'opinion d'autrui.

TECHNIQUES: * Préciser l'identité de l'auteur de l'opinion (nom, catégorie sociale, profession. . .) ou rester vague (**certains. . . d'autres**)

* Résumer l'idée ou la citer.

 5. OBJECTIF: Présenter et commenter une opinion

MÉTHODE: Fournir deux informations:

1. ce que pense autrui
2. ce que l'on pense personnellement

TECHNIQUES: * Selon le cas, présenter l'auteur de l'opinion ou rester vague.

* Résumer l'idée ou la citer .

* Faire un commentaire explicite et qualifier positivement ou négativement cette opinion ou celui qui la soutient.

 6. OBJECTIF: Confronter plusieurs opinions

MÉTHODES: 1. Renforcer une opinion en présentant d'autres points de vue allant dans le même sens.

2. Mettre en évidence les divergences d'opinion sur le même sujet.

TECHNIQUES: * Résumer chaque point de vue ou faire une citation.

* Enchaîner logiquement ces points de vue.

* Présenter en dernier l'opinion à mettre en relief .

Bon courage à tous nos collègues.

Professeur Mioara Ghiu
Lycée Pédagogique "Spiru Haret"
Focșani

THE UNIVERSITY CITY OF OXFORD

Suffice it to say of Oxford what Pomponius Mela says of Athens, „It is too well Known to be pointed out.”

Oxford is indeed well-Known by all manner of mortals. Here King Harold died, Richard the Lionheart was born, Henry V was educated, Elizabeth I was entertained and fêted and this is where William of Orange refused to eat anything for fear of being poisoned!

Academic Oxford has nurtured politicians, clerics, poets, philosophers and scientists, to mention a few. Oxford has been home to generations of writers, artists and publishers and car builders.

As you visit the „dreaming spires”, the influence of all these, past and present, is evident all around you.

We have to say that students began to settle in Oxford in the 12-th century and along centuries the place grew bigger and bigger.

The first important thing to remember is the fact that the 19-th century saw the birth of Oxford Movement, but Oxford's grandest period was from 1850 – 1914, during which time “the University was a conscious instrument of

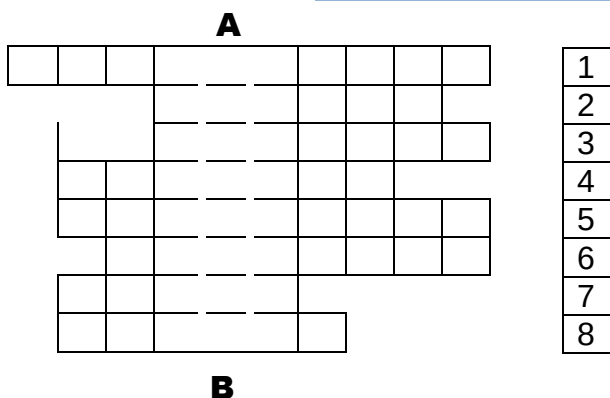
Victorian national greatness.” By 1900 five colleges for women had been established and, at the present time, Oxford University boasts 45 colleges, six of them for post graduates only. St. Catherine's College designed by Arne Jacobson in modern style, was founded in 1963 with grants from charitable, industrial and private sources and has the largest number of undergraduates in the University.

However the most recently established was Green College (1981). The world, surely, has not another place like Oxford: it is a despair to see such a place and ever to leave it.

Prof. Dan Căndescu
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”
Focșani

HOMO LUDENS

RĂZBOAIELE GRECO-PERSANE

1. Comandantul flotei ateniene în bătălia de la Salamina.
2. Regele Persiei, în timpul căruia s-a desfășurat bătălia de la Maraton.
3. Importantă bătălie pe uscat, din anul 479 î.Hr., încheiată cu victoria armatelor elene.
4. Locul desfășurării primei mari bătălii dintre greci și perși, din anul 490 î.Hr.
5. În această bătălie, Leonida cu ai săi „300” s-au jertfit în lupta pentru independența Greciei.
6. Comandant atenian al armatei elene, în bătălia de la Plateea.
7. Cetate elenă, principală țintă a atacurilor persane, devenită conducătoare a Ligii de la Delos.
8. Locul desfășurării ultimei mari bătălii navale, prin care se încheie al doilea război greco-persan cu victoria grecilor.

La o dezlegare corectă, pe verticala A – B se obține numele locului desfășurării puternicei bătălii navale din anul 480 î.Hr.

REBUS CRIPTOGRAFIC
Portret în cheie satirică

Pagină realizată de prof. Elena Hrușcovschi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”, Focșani

CUPRINS

- <i>Cariatide</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 3
- <i>Evoluție demografică și securitate alimentară în Județul Putna (1859-1930)</i> , prof. Lămâița Șerban	p. 5
- <i>Erasmusness</i> , student Ionuț Manea	p. 9
- <i>Ce ne-aduce toamna</i> , Alessia Cristea, elevă clasa a II-a	p. 11
- <i>A sosit toamna</i> , Florentina Rusu, elevă cl. a II-a	p. 11
- <i>Eu sunt eu</i> , Andra Bianca Văsîi, elevă cl. a VII-a	p. 12
- <i>Toamna</i> , Oana Busuioc, elevă cl. a VII-a	p. 13
- <i>Odiseea</i> , Andrei Alexandrescu, elev cl. a X-a D	p. 14
- <i>Angel's choir</i> , Ramona Năstase, elevă cl. A XI-a D	p. 15
- <i>Haiku</i> , Iuliana Alexandra Cracea, elevă cl. a XII-a A	p. 16
- <i>Tricoul cu trei mâneci</i> , Andrei Alexandrescu, elev cl. a X-a D	p. 17
- <i>Aniversarea scriitorilor vrânceni</i> , Iuliana Alexandra Cracea, elevă cl. a XII-a A	p. 19
- <i>Educația vizuală nonformală în Europa</i> , prof. Gabriela Arghirescu	p. 20
- <i>Sfinții-modelul vieții creștine</i> , elev Robert Voicu, cl. a X-a B	p. 23
- <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 25
- <i>Primii consuli ai Rusiei în Principatele Române</i> , prof. Stănel Ion	p. 27
- <i>Tornada de foc-fenomen meteo extrem de rar</i> , prof. Mariana Șerbănoiu	p. 30
- <i>Angel Falls</i> , Mihaela Sava, elevă cl. a XI-a D	p. 32
- <i>Munca independentă, o metodă eficientă în însușirea cunoștințelor</i> , prof. Alexandrina Fotin	p. 33
- <i>Comment présenter une opinion</i> , prof. Mioara Ghiu	p. 35
- <i>The University City of Oxford</i> , prof. Dan Cândescu	p. 37
- <i>Homo Ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 38

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880